

[Arne Melchior]

ge stof. Når der så dertil lægges en pakke på disse berømte 18 forslag, en helhedspakke, på folketingets bord i den samme periode, lovforslag, der griber langt ind i samfundets struktur, ikke bare i det kommende år, men også fremover, ja, så siger det sig selv, at alle partier, der ikke har 50 eller flere mandater i folketinget, kommer i sådanne tidsmæssige vanskeligheder, at sagligt arbejde simpelt hen er umuligt.

Jeg føler mig overbevist om, at jeg her tolker meningen og følelserne, skal vi sige helt op til finansudvalgets formand – men jeg har selvfølgelig ikke hans mandat til at påstå dette.

Flere ordførere er med god ret i dag faldet over fremskridtspartiets måde at tackle disse ting på. Jeg føler mig nærmest foranlediget til at tage fremskridtspartiet i forsvar, for når regeringen og folketinget – vi bærer jo et eller andet medansvar alle sammen – kan bære os så ansvarsløst ad med sager af så stort et omfang, der berører så mange temaer, så mange kroner og så mange menneskers interesse, når vi kan jasse og jappe dem igennem på den måde, som vi gør, skaffer vi dermed fremskridtspartiet et ufortjent alibi for den måde, de bærer sig ad på.

Jeg plejer at være at finde på den side, der forsvaret systemet, der forsvaret politikerne som gruppe, forsvaret folketinget, forsvaret parlamentarismen og demokratiet, men til dette forsvar hører også at advare, når denne parlamentarisme og når dette folkestyre gennem tingets arbejde bærer sig uansvarligt ad. Min tid giver mig ikke mulighed for at gå i enkeltheder med det, men jeg vil opfordre finansudvalgets formand til at indkalde til særlige drøftelser i finansudvalget, eller hvad ved jeg, et seminar af en eller anden art, for i det mindste at forsøge at sikre, at noget sådant ikke kan gentage sig.

Jeg skal derefter omtale tre områder i finanslovsforslaget, som jeg finder denne debat specielt egnet til at gøre bemærkninger om. Vi har jo store debatter herinde både onsdag, torsdag og fredag, men jeg vil gerne på CDs vegne nævne tre områder, der berører de ændringsforslag, vi skal stemme om i dag. Det drejer sig om forsvaret, det drejer sig om u-landshjælpen, og det drejer sig om folkepensionen.

Hr. Bilgrav-Nielsen må have misforstået noget, når han siger, at nogle partier har stil-

let ændringsforslag, som skulle resultere i, at de pågældende partier sprænger forsvarsforliget. For det første er det pågældende ændringsforslag taget tilbage. For det andet skulle dette ændringsforslag vel snarere vise, at der er nogle andre, der har sprængt forsvarsforliget. Det har man vel nok lov at pege på, og det er jo ikke første gang, vi siger det, for det har vi klaget over så mange gange.

De 100 mill. kr., som regeringen vil spare på forsvaret efter, skal vi sige en lineær model, altså dette, at når der skal spares andre steder, så må der også spares her, må vi naturligvis vende os imod. Man kunne jo også begynde at sige, at vi skal spare på trafikomkostninger, og så slukker vi det grønne, gule og røde lys, fordi nu skal der også spares dér, men så laver vi simpelt hen hele trafikken om til et kaos med mange flere ulykker til følge og med mange flere omkostninger til følge.

Der er et andet parti her i folketinget, et parti, hvis ændringsforslag vi i ret stor udstrækning støtter og kan stemme for, som også har foreslået en sådan tværgående, lineær nedskæring med et par procent af alting. Det tror jeg ikke kan lade sig gøre, det kan kun føre til usaglighed.

For CD er den omstændighed, at landets forsvar er troværdigt for vore egne borgere, for de mennesker, der arbejder i forsvaret, troværdigt for vore allierede såvel som for vore potentielle fjender, af så stor vigtighed, at en nedskæring på dette område ikke kan sammenlignes med nedskæringer og besparelser, der eventuelt kan foretages på områder, hvor det altså kan forsvares. Vi må derfor vende os derimod og har derfor stillet et underændringsforslag herom sammen med venstre, konservative og kristeligt folkeparti.

På lignende måde må vi vende os imod nedskæring af u-landsbistanden. Jeg tror, det er i et interview i dag, at afdelingschef i Verdensbanken, Svend Burmester, siger, at han anser u-landsbistanden for et vigtigere led i Danmarks forsvar end det militære beredskab. Man kan diskutere, hvor hovedvægten skal lægges. For vort vedkommende er u-landsbistanden en del af Danmarks forsvar, men det er også en moralsk forpligtelse, som vi ikke kan spare os væk fra, og med de velstandsproblemer, vi har i dette land, finder vi det usolidarisk og umoralsk at skære her.